

Invocabila - prin...

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BRAȘOV
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ

Ședința publică din data de

PREȘEDINTE - Judecător

- Grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra soluționării cererii formulate în baza legii contenciosului fiscal de către contestatoarea

La apelul nominal făcut în ședință publică a pronunțare se constată lipsa părților.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza civilă de față au avut loc în ședința publică din data de 21.02.2006 când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi care face parte integrantă din prezenta, iar instanța, în temeiul art.146 Cod procedură civilă, pentru a da posibilitatea reclamantei să depună a dosar concluzii scrise și în baza art.260 Cod procedură civilă, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 23.02.2006.

TRIBUNALUL:

Constată că prin acțiunea în contencios administrativ, înregistrată pe rolul acestei instanțe în data de reclamanta a solicitat anularea deciziei emise de pârâta Direcția generală a Finanțelor Publice Brașov și a procesului verbal de control emis de pârâta Direcția Regională Vamală Brașov.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că în data de 26.01.2005 a fost supusă controlului vamal, efectuat de Direcția Regională Vamală Brașov.

Obiectul controlului a constat în verificarea operațiunilor vamale de import efectuate de către societate cu DVI [redacted] depuse la Biroul Vamal Sf.Gheorghe. pentru mărfurile în cauză, la data importului au fost solicitate și acordate preferințe tarifare favorabile, conform Protocolului 4, România – U.E.

Aceste preferințe tarifare favorabile au avut la bază dispozițiile art.16 din Protocol, care stabilește ca „produsele originare din Comunitate beneficiază la importul în România” de preferințe tarifare favorabile prin prezentarea:

- fie a unui certificat de origine EUR 1
- fie în baza unei declarații pe factura, aferentă fiecărui import

Toate aceste documente conform prevederilor protocolului 4 (art.17, pct.1) sunt eliberate de către autoritățile vamale ale țării exportatoare pe baza cererii scrise a exportatorului sau, sub răspunderea exportatorului, de către reprezentantul său autorizat”.

În baza adresei, [redacted] Autoritatea vamală germană concluzionează că bunurile importate de către reclamantă nu sunt de origine în conformitate cu prevederile Protocolului 4 – Acord România – U.E., deci nu beneficiază de regim tarifar preferențial.

În baza acestor concluzii organul de control apreciază în mod greșit că nu au fost respectate dispozițiile art.40 și art.45 din Regulamentul pentru aplicarea Codului Vamal al României, aprobat prin H.G. nr.1114/2001.

În urma acestor interpretări organul de control apreciază în mod netemeinic și nelegal că în sarcina contestatoarei a luat naștere o datorie vamală conform art.144 alin.1, lit.c din legea nr.141/1997, care

urmează a se stinge conform dispozițiilor artz.165 lit.a din Legea nr.141/1997.

Reclamanta consideră că nu au fost încălcate dispozițiile art.40 și art.45 din H.G. nr.114/2001, îndeplinindu-și cu exactitate obligațiile prevăzute de art.40 respectiv art.45 din HG nr.114/2001, astfel:

1.Preferințele tarifare favorabile au fost acordate în baza Certificatelor de origine EUR 1, eliberate de către autoritatea vamală germană sau declarațiilor pe factură, acte perfect legale conform dispozițiilor Protocolului 4.

2.La data exporturilor respective autoritatea vamală germană a efectuat formalitățile de vămuire constatând că marfa îndeplinește condițiile de origine conform Protocolului 4 România UE, fapt pentru care au fost eliberate și ștampilate certificatele de origine în cauză.

3.Conform art.17, pct.5 din Protocol „autoritățile vamale emitente ale certificatelor de circulație a mărfurilor EUR 1, iau toate măsurile pentru verificarea caracterului original al produselor”.

4.La data importurilor efectuate conform DVI-urilor menționate mai sus, lucrătorii biroului vamal Sf.Gheorghe, au acordat liber de vamă în urma controlului fizic și documentar, stabilindu-se că marfa importată este cea declarată și cuprinsă în documentele însoțitoare ale declarațiilor vamale de import.

Având în vedere aceste aspecte reclamanta apreciază că nu există nici o culpă imputabilă din punct de vedere al respectării dispozițiilor art.40 respectiv 45 din HG 1114/2001.

În plus față de aceste aspecte, autoritatea vamală germană concluzionează în mod greșit că mărfurile nu beneficiază de origine conform Protocolului 4, fără a preciza în motivele pe care au dus la această concluzie, astfel:

1.În adresa autorității vamale germane care a stat la baza întocmirii procesului verbal de control nu se consemnează că certificatele de origine sau declarațiile pe factură sunt false ci doar simplu și nefondatul fapt că mărfurile respective nu sunt de origine.

2. Nu sunt precizate motivele care au determinat autoritatea vamală germană să stabilească că mărfurile nu sunt de origine.

3. Nu s-a dovedit că în speță ar fi vorba despre erori materiale - cifre scrise greșit, neconcordante între declarația vamală de import și documentele care au stat la baza întocmirii acesteia.

4. Autoritatea vamală germană nu putea stabili după o perioadă de trei ani dacă o marfă este de origine sau nu.

În afara celor menționate mai sus reclamanta precizează că faptul că raporturile comerciale, negociate cu partenerul străin au la bază livrarea unor mărfuri care respectau condițiile Protocolului 4. Obligațiile privind întocmirea documentelor care stabilesc originea mărfurilor revine în totalitate exportatorului, care și-a îndeplinit aceste obligațiuni în acest sens fiind eliberate Certificatele de origine de către autoritatea vamală germană.

Având în vedere cele prezentate mai sus reclamanta consideră neîntemeiate constatările organului de control, și în consecință solicită anularea Deciziei [redacted] emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov, anularea procesului verbal de control [redacted] și exonerarea de la plata sumei de [redacted].

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată, arătând următoarele:

Reclamanta contestă Decizia [redacted] emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov - Serviciu de Soluționare a Contestațiilor prin care s-a respins contestația formulată de aceasta.

Contestația a fost formulată împotriva măsurilor stabilite de organele de control din cadrul Direcției Regionale Vamale Brașov, în procesul verbal de control [redacted] privind suma de [redacted].

Suma compusă din:

[redacted] lei reprezentând taxe vamale

[redacted] lei reprezentând TVA

[redacted] lei reprezentând comision vamal

[redacted] lei reprezentând dobânzi aferente taxelor vamale

reprezentând dobânzi aferente TVA

reprezentând dobânzi aferente comision vamal

În perioada anilor 2002 și 2003, reclamanta a importat de la societatea Noha-AutoHandels GmbH din Germania, anvelope uzate pentru autoturisme și autocamioane și piese auto uzate, în baza următoarelor Declarații vamale de import și facturi externe depuse la Biroul Vamal Sf.Gheorghe.

1.

01.01.2002	11	12.01.2002
01.02.2002	11	12.02.2002
01.03.2002	11	12.03.2002
01.04.2002	11	12.04.2002
01.05.2002	11	12.05.2002
01.06.2002	11	12.06.2002
01.07.2002	11	12.07.2002
01.08.2002	11	12.08.2002
01.09.2002	11	12.09.2002
01.10.2002	11	12.10.2002
01.11.2002	11	12.11.2002
01.12.2002	11	12.12.2002

2. 01.01.2003 Partent.

Pentru mărfurile în cauză la data efectuării importului au fost solicitate și acordate preferințe tarifare favorabile, conform Protocolului 4 România UE, în baza declarațiilor de origine pe factura dată de către firma exportatoare.

Pentru declarațiile vamale de import cu nr.DVI depuse la Biroul Vamal Sf.Gheorghe în baza facturilor externe cu nr. aferente declarațiilor vamale de import menționate pentru marfa în cauză, au fost solicitate și acordate la data importului preferințe tarifare favorabile în baza certificatelor de circulație a mărfurilor EUR 1 de către firma exportatoare.

În vederea stabilirii corectitudinii și legalității Certificatelor de origine EUR 1 și a declarațiilor pe factură, Autoritatea Națională a

Vămile prin adresa din a transmis spre verificare la Autoritatea Vamală Germană certificatele de origine EUR 1 și facturile externe în cauză.

Prin adresa , Autoritatea Vamală Germană comunică că: „bunurile menționate pe facturi și cele menționate pe certificatele EUR 1, nu sunt de origine în conformitate cu prevederile Protocolului 4 – Acord România UE, deci nu beneficiază de regim tarifar preferențial”.

Prin urmare cauza supusă soluționării care a făcut obiectul deciziei a Direcție Generală a Finanțelor Publice Brașov este dacă reclamanta poate beneficia de regimul tarifar preferențial, în condițiile în care din documentele anexate la dosarul cauzei, respectiv adresa transmisă de Autoritatea Vamală din Germania, organism abilitat în a verifica valabilitatea dovezilor de origine prezentate, rezultă că mărfurile importate nu sunt de origine comunitară în conformitate cu prevederile Protocolului - Acord România UE.

Pentru a soluționa în mod temeinic și legal cauza supusă judecării instanța trebuie să aibă în vedere următoarele prevederi legale:

În conformitate cu prevederile art.61 alin.1 și 2 din Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României se precizează următoarele:
alin.1 – Autoritatea vamală are dreptul ca într-o perioadă de 5 ani de la acordarea libretului de vamă, să efectueze controlul vamal ulterior, al operațiunilor.

Alin.2- În cadrul controlului vamal ulterior, autoritatea vamală verifică orice documente, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite.

Pentru bunurile care au făcut obiectul declarațiilor vamale menționate mai sus la solicitarea societății , autoritatea vamală a acordat regimul vamal de import definitiv conform codulu 4000-000 înscris în căsuța 37 din declarațiile vamale de import în conformitate cu prevederile art.64, 74 și 75 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României care precizează următoarele:

„art.47 alin.1. –La introducerea sau la scoaterea din țară a mărfurilor prezentate a vamă, autoritatea vamală stabilește un regim vamal”.

„art.64 alin.2 –La importul mărfurilor, autoritatea vamală realizează procedura de vămuire și de încasare a datoriei vamale aferente drepturilor de import, aplicând și măsurile de politică comercială”.

„art.74 alin.1 –În vederea aplicării corecte a tarifului vamal autoritatea vamală constată originea mărfurilor importate pe baza următoarelor criterii:

- a. mărfuri produse în întregime într-o țară
- b. mărfuri obținute printr-o prelucrare sau transformare substanțială într-o țară.

Alin.2.- Aplicarea criteriilor se face pe baza regulilor de origine prevăzute de reglementările vamale sau de acordurile ori de convențiile internaționale la care România este parte”.

„art.75 –În aplicarea regimului tarifar preferențial regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte”.

Pentru bunurile care au făcut obiectul declarațiilor vamale de import acordarea regimului tarifar preferențial s-a făcut în baza dovezilor de origine prezentate de către importator, respectiv certificatele EUR 1 și declarațiile de origine menționate pe facturile externe de marfă

Acordarea regimului tarifar preferențial s-a făcut la cererea petentei și pe propria răspundere a acesteia, prin completarea declarației vamale în detaliu și prezentarea facturilor externe și a certificatelor EUR 1, în conformitate cu prevederile art.16, 17 și 21 din protocolul din 27 Decembrie 2001, referitoare la definirea noțiunii de „produse originare”, anexa la Acordul european, instituind o asocierie

între România pe de o parte și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora pe de altă parte, ratificat prin O.U.G. 192/2001.

În conformitate cu art.32 din protocol, coroborat cu art.37 din regulamentul de aplicare a Codului Vamal al României aprobat prin HG nr.1114/2001, Autoritatea Națională a Vămirilor prin adresa nr. 10000/2004, a transmis spre verificare la Autoritatea vamală germană, organism abilitat în a verifica valabilitatea dovezilor de origine, următoarele certificate, următoarele certificate de origine EUR 1 și facturi externe în cauză:

-certificate de origine EUR 1

-facturi externe

Prin adresa nr. 10000/2004, înregistrată la Autoritatea Națională a Vămirilor sub nr. 10000/2004, Autoritatea vamală germană comunica faptul ca: „Bunurile menționate pe facturile nr. 10000/2004 și cele menționate pe certificatele EUR 1, nu sunt de origine în conformitate cu prevederile Protocolului 4 – Acord România – UE și deci nu beneficiază de regim tarifar preferențial.

La controlul ulterior efectuat, la exportatorul Noha – Autohandels GmbH pentru dovezile de origine menționate mai sus, s-a constatat că acesta a mai eliberat pentru nr. 10000/2004 facturile nr. 10000/2004,

anexate. Bunurile menționate pe aceste facturi nu sunt de origine în conformitate cu prevederile Protocolului 4 – Acord România – UE, deci nu beneficiază de regim preferențial”.

În consecință se constată că întrucât originea acestor mărfuri nu poate fi determinată în conformitate cu prevederile Protocolului, la acordul UE – România, bunurile respective nu pot beneficia de tratament tarifar preferențial.

Conform uzanțelor internaționale și reglementărilor vamale în vigoare, facturile de marfă emise de către firma exportatoare trebuie să însoțească marfa pe tot parcursul acesteia.

Aceste facturi sunt prezentate atât la biroul vamal de plecare cât și la birourile vamale de tranzit și la biroul vamal de destinație.

Dovada originii mărfurilor se efectuează conform art.16 din protocol – prin prezentarea:

a.fie a unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1

b.fie în cazurile specificate la art.21 paragraful 1, a unei declarații denumită „declarație de factură” dată de exportator pe o factură.

Procedura pentru eliberarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1 este stabilită de art.17 din Protocolul din 27 Decembrie 2001, Acord România – UE, iar condițiile pentru întocmirea unei declarații pe factură este stabilită de art.21 din Protocol, după cum urmează:

„Art.17 prct.3 –Exportatorul care solicită eliberarea unei dovezi de origine trebuie să prezinte oricând, la cererea autorității vamale ale țării exportatoare toate documentele necesare care dovedesc caracterul original al produselor în cauză, precum și îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol”.

„Art.21 pct.3 –Exportatorul care întocmește o declarație pe factură trebuie să prezinte, în orice moment la solicitarea autorității vamale ale țării exportatoare, toate documentele necesare care dovedesc caracterul original al produselor în cauză precum și îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol”.

Art.17 pct.5 – Autoritățile vamale emitente ale certificatului de circulație a mărfurilor EUR 1 iau toate măsurile pentru a verifica caracterul original al produselor și îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol. În acest scop vor avea dreptul să solicite orice document justificativ și să realizeze orice control în contabilitatea exportatorului sau orice altă verificare considerată necesară. Acestea se vor asigura, de asemenea, că documentele la care se face referire la paragraful 2 sunt completate corespunzător. Ele verifică în mod

special dacă spațiul rezervat descrierii mărfurilor a fost completată în așa fel încât să excludă orice posibilitate de adăugare frauduloasă”.

Din documentele prezentate la dosarul cauzei a rezultat că în urma controlului efectuat la autoritatea vamală din Germania, exportatorul nu a putut face dovada originii mărfurilor exportate pentru a susține și dovedi originea mărfurilor exportate către România, fapt pentru care Autoritatea vamală din Germania nu certifică mărfurile ca fiind de origine UE.

Conform art.158 alin.1 și 2 din Legea nr.141/1997, privind Codul vamal în următoarele cazuri:

„1. Debitorul datoriei vamale ia cunoștință despre cuantumul acestei datorii prin declarația vamală acceptată și înregistrată de autoritatea vamală.

2.În cazul unor diferite ulterioare sau în situația încheierii din oficiu, fără declarație vamală a unui regim vamal suspensiv, debitorul vamal ia cunoștință despre acea nouă datorie pe baza actului constatator întocmit de autoritatea vamală”

Conform art.141 alin.2 din legea 141/1997 privind Codul vamal al României se precizează următoarele:

„debitorul datoriei vamale este considerat titularul declarației vamale acceptate și înregistrate”.

Prin urmare obligația privind plata datoriei vamale revine titularului operațiunii respectiv societății

Totodată conform art.40 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României aprobat prin HG 1114/2001 se precizează:

„Declarația vamală în detaliu, semnată de importator, de exportator sau de reprezentantul acestuia are valoarea unei declarații pe proprie răspundere a acestuia în ceea ce privește:

a.exactitatea datelor înscrise în declarația vamală

b.autenticitatea documentelor anexate la declarația vamală

c.plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat.

Având în vedere prevederile legale incidente în speță și întrucât urmare controlului ulterior efectuat de Autoritatea Vamală Germană,

organism abilitat în a verifica valabilitatea dovezilor de origine prezentate, rezultă că mărfurile importate nu sunt de origine comunitarăp în conformitate cu prevederile Protocolului referitor la definirea noțiunii de produse originare și metodele de cooperare administrativă încheiat între România și Comunitățile Europene, se constată că organele vamale au stabilit în mod legal prin Procesul verbal de control

nașterea unei datorii vamale reprezentând taxe vamale lei, taxa pe valoarea adăugată în sumă de și comision vamal în sumă de 27.180.055 lei, dobânzi de întârziere în sumă totală de Penalități de întârziere în valoare totală

În ceea ce privește dobânzile și penalitățile de întârziere, acestea au fost calculate în conformitate cu prevederile art.61 alin.3 din Legea nr.141/1997 care precizează:

(3)Când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare , respectiv de restituire a acestora. Diferențele în minus se comunică titularului operațiunii comerciale și urmează a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței datorate de titularul operațiunii comerciale în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în cuantumul stabilit prin lege, precum și interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire, până la achitarea datoriei vamale.

Totodată sunt incidente și prevederile art.114 din OG 92/2003 republicată privind Codul de procedură fiscală care precizează:

„Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după aceste termen dobânzi și penalități de întârziere.

În soluționarea cauzei organul de soluționare a contestațiilor a solicitat și punctul de vedere al Ministrului Finanțelor Publice, Direcția Generală de Politici și Legislație privind veniturile bugetului general

consolidat, prin adresa [redacted] înregistrată sub [redacted] care precizează următoarele:

La art.105 din regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin HG nr.1114/2001, se stipulează că, preferințele tarifare stabilite prin acordurile ori convențiile internaționale se acordă la depunerea certificatului de origine a mărfurilor și înscrierea codului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrica corespunzătoare din declarația vamală în detaliu.

Totodată art.107 din regulamentul mai sus menționat prevede că, în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare.

Ca urmare, în urma coroborării prevederilor mai sus menționate, rezultă că pentru spețele în care s-a acordat un tratament tarifar preferențial și ulterior s-a dovedit a fi un tratament neîntemeiat, autoritatea vamală poate lua măsuri pentru recuperarea datoriei vamale".

Pârâta Direcția Regională Vamală Brașov, a formulat întâmpinare prin care arată următoarele:

Direcția Regională Vamală a solicitat Autorității Naționale a Vămile București conform art.32 din protocolul adițional nr.11 (ratificat prin OUG nr.183/2002) – publicat în Monitorul Oficial nr.846/28.12.2001 aprobat prin legea nr.143/2002 - publicat în Monitorul Oficial nr.235/08.04.2002, din cadrul Acordului Central de Comerț Liber (CEFTA) la care România a aderat prin legea nr.90/1997 verificarea ulterioară („a posteriori”) a dovezii de origine, respectiv declarațiile de origine menționate pe facturile atașate la dosarul cauzei

Autoritatea Națională a Vămile București prin adresă i-comunicat pârâtei răspunsul Administrației Vamale Germane privind rezultatul controlului ulterior pentru facturile menționate în prezenț cauză.

Din adrese rezultă că Administrația Vamală germană a comunicat faptul că statutul originar al mărfii acoperite de facturile respective

au putut fi determinate, deci originea preferențială a bunurilor nu se confirmă și de aceea nu pot beneficia de regim tarifar preferențial.

Având în vedere prevederile legale de mai jos s-a luat măsura recalculării drepturilor bugetare:

-Art.105 din HG nr.1114/2001 „Preferințele tarifare stabilite prin acorduri ori convențiile internaționale se acordă la depunerea certificatului doveditor al originii mărfurilor și înscrierea codului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrica corespunzătoare din declarația vamală în detaliu”.

-art.107 din HG nr.1114/2001 „În cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare”.

În conformitate cu prevederile art.61 din Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României:

Autoritatea vamală are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea libretului de vamă, ulterior al operațiunilor, când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale convenite, ia măsuri de încasare sau restituire a acestora...Diferențele în plus sau în minus privind alte drepturi de import se soluționează potrivit normelor care reglementează aceste drepturi”.

Acordarea regimului vamal solicitat de operatorul economic, precum și vămuirea mărfurilor se realizează în condițiile în care timpul afectat acestei activități, precum și posibilitățile concrete de acțiune ale autorității vamale, sunt extrem de limitate. Astfel că autoritatea vamală nu are posibilitatea să execute decât un control formal asupra documentelor prezentate, un control vamal fizic prin sondaj, orientat în special asupra determinării felului mărfurilor și un control cantitativ bazat pe mențiunile existente în documentele de transport sau în facturi.

În art.164 din Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României, prevede:

„În caz de neachitare a datoriilor vamale la scadență, autoritatea vamală va folosi mijloacele de executare silită, încasând și majorările de întârziere prevăzute de lege”.

Art.65: „Taxele vamale de import se determină pe baza tarifului vamal de import al României, care se aprobă prin lege”.

Art.67(1): „Taxele vamale aplicabile sunt cele prevăzute la data înregistrării declarației vamale de import”.

Potrivit principiului enunțat în primul alineat al articolului, taxele vamale aplicabile sunt cele prevăzută în Tariful vamal de import al României, în vigoare la data înregistrării declarației vamale de import la biroul vamal.

Declarația vamală de import constituie actul juridic întocmit de operatorul economic, care prin înregistrare la biroul vamal este acceptat de autoritatea vamală și declanșează operațiunea de vămuire.

Art.74 din legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României:

„(1) În vederea aplicării corecte a tarifului vamal, autoritatea vamală constată originea mărfurilor importate, pe baza următoarelor criterii:

- a.mărfurile produse în întregime într-o țară;
- b.mărfurile obținute printr-o prelucrare sau transformare substanțială într-o țară;

(29 Aplicarea criteriilor se face pe baza regulilor de origine prevăzute de reglementările vamale sau de acordurile ori convențiile internaționale la care România este parte”

Prevederile acestui articol se referă la regulile de determinare a originii nepreferențiale a mărfurilor, care nu influențează nivelul taxelor vamale aplicabile a importul unor mărfuri, dar care permit autorității vamale să aplice măsurile specifice importurile sau exporturile.

Regulile pentru determinarea originii mărfurilor fac apel la două criterii de bază: măsuri în întregime obținute într-o țară și mărfuri obținute printr-o prelucrare sau transformare substanțială.

Criteriul mărfurilor în întregime obținute într-o țară, se referă în principal la produsele naturale și la mărfurile fabricate numai pe baza acestora, excluzând din câmpul său de aplicare mărfurile care conțin părți sau materii importate sau de origine nedeterminată.

Criteriul transformării substanțiale este utilizat în stabilirea originii unor mărfuri în situația în care aceasta este compusă din produse sau materii din mai multe țări. Acest criteriu, care poate avea mai multe variante, stabilește felul în care poate fi determinată originea mărfurilor în funcție de cantitatea sau valoarea măsurilor sau produselor care intră în componența unei mărfi sau în funcție de importanța operațiunilor de prelucrare sau transformarea la care este supusă o marfă.

Art.75 din Legea nr.141/1997 privind Codul Vamal al României:

„În aplicarea regimului tarifar preferențial, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte”.

Pentru aplicarea regimului tarifar preferențial, rezultat din acordurile internaționale de liber schimb sau de comerț liber, originea mărfurilor se determină potrivit regulilor de origine precizate în protocoalele anexă la aceste acorduri.

Analizând actele și lucrările dosarului, susținerile părților și probatoriul administrat, instanța va respinge acțiunea reclamantei pentru considerentele expuse în susținere.

Argumentele reclamantei – că autoritatea vamală germană a efectuat formalitățile de vămuire constatând că marfa îndeplinește condițiile de origine, fapt pentru care au fost eliberate și ștampilate certificatele de origine iar conform art.17 pct.2 din Protocolul 4 - Acord România - UE „autoritățile vamale emitente ale certificatelor de circulație a mărfurilor EUR 1, iau toate măsurile pentru verificarea caracterului original la produselor...” și în consecință reclamantei nu îi poate fi reținută vreo culpă deoarece și-a îndeplinit obligațiile

prevăzute de art.40 și respectiv art.45 din HG nr.1114/2001 – nu pot fi admise pentru următoarele motive:

Culpa nu constituie o condiție a răspunderii fiscale și nu are relevanță în raportul de obligație fiscală.

CertIFICATELE DE ORIGINE se eliberează la cererea exportatorului, avându-se în vedere principiul bunei credințe, controlul vamal fiind efectuat formal, dat fiind imposibilitatea obiectivă a unui control efectiv, amănunțit asupra fiecărui transport de mărfuri.

Ca urmare, este firesc ca în situația efectuării controlului ulterior, în cazul în care autoritatea vamală străină, în speță cea germană constată că bunurile menționate în unele facturi nu sunt de origine, în conformitate cu prevederile Protocolului 4 – Acord România - UE, să se recalculeze drepturile bugetare, respectiv taxele vamale, comisionul vamal, TVA și obligațiile accesorii constând în dobânzi și penalități de întârziere, așa cum se prevede prin art.61 alin.3 din legea nr.141/1997.

Nu este întemeiat nici argumentul invocat de reclamantă că autoritatea vamală germană concluzionează în mod greșit că mărfurile nu beneficiază de origine conform protocolului 4, fără a preciza motivele care au dus la această concluzie deoarece în adresa autorității vamale germane nu se consemnează că certificatele de origine sau declarațiile pe factură sunt false ci, doar faptul că mărfurile nu sunt de origine, nefiind arătate motivele pentru care aceste mărfuri nu ar fi de origine precum și susținerea reclamantei că autoritatea germană nu putea stabili după o perioadă de 3 ani dacă o marfă este de origine sau nu.

Autoritatea Vamală germană a efectuat controlul ulterior la cererea autorităților vamale române, controlul ulterior fiind efectuat în baza art.61 alin.1 și 2 din legea nr.141/1997, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă.

Nu are relevanță că autoritățile vamale germane nu au consemnat că certificatele de origine sau declarațiile pe factură ar fi false atâta vreme cât au menționat că mărfurile figurând în facturi nu

sunt de origine, falsul fiind în consecință implicit, datorat exportatorului respectiv partenerului contractual al reclamantei, aspectul penal neavând însă relevanță în cauza de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta

Județul Brașov în contradictoriu cu pârâtele
DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV cu sediul în Municipiul Brașov, str.Hărmanului nr.50 și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV cu sediul în Municipiul Brașov, B-dul M.Kogălniceanu nr.7 având ca obiect anularea procesului verbal de control emis de Direcția Regională Vamală Brașov – Serviciul de Supraveghere Vamală și a Deciziei emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov.

Definitivă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi,23.02.2006.

PREȘEDINTE

GREFIER